

reStart

Antologie de literatură tânără

CENTRUL CULTURAL JUDEȚEAN ARAD

Carte apărută cu sprijinul Centrului Cultural Județean Arad, în cadrul proiectului „reStart literar”

Proiectul „reStart literar” a cuprins un concurs județean de literatură și ateliere de scriere creativă care s-au desfășurat în licee și colegii din județul Arad.

Din juriu au făcut parte:

Florin Iaru

Dan Mircea Cipariu

Ioan Matiuț

Eugen Rogojan

În urma deliberării, juriul a selectat autorii care îndeplinesc condițiile pentru a fi publicați în antologie. S-a considerat că nu se impune o departajare valorică între concurenții declarați câștigători, toți având șanse egale să confirme în viitor.

Editor: Ioan Matiuț

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

reStart : antologie de literatură tânără. - Arad : Mirador, 2019

ISBN 978-973-164-290-1

821.135.1

Editura MIRADOR
miradorul@yahoo.com

reStart

Antologie de literatură tânără

Editura MIRADOR
ARAD, 2019

O gorilă numită Șansa

Strădania rațională și scopul consecvent ale unei societăți, oricare ar fi ea, sunt să facă din copiii oameni întregi, pe calapodul ei. Cum s-ar spune, pentru a supraviețui, specia trebuie să producă indivizi în serie, normați și folositori, cu un mod de *a fi, a face, a avea* standardizat și compatibil cu al majorității. Dar să vezi drăcie, din când în când, apare în grupul ăsta mare și coerent un individ straniu și ușor de ponegrit: artistul. În concepția fistichie a unui astfel de ins, omul nu mai trebuie să fie conform normei, ci propriei identități. Și, în loc să fie gonit din cetate, ca un *stricător de minți* ce e, cum spunea de curând un părerolog, artistul pune la îndoială identitatea pragmatică a omenirii și o face să gândească asupra ei și să viseze. Că, dacă n-ar fi loc și de visare, de nonconformism, de paradox, noi nu am ști nimic despre lumea în care trăim. Am fi o societate în care sinele nu contează, originalitatea ar fi blamată, iar arta ar sta cuminte pusă pe coji de nucă.

Lăsând gluma la o parte, ăsta e rolul artistului. Fiind altfel decât ceilalți, el descrie lumea înconjurătoare cu toate paradoxurile ei, dintr-un punct de vedere neobișnuit, dar rezultatul muncii lui e visarea sau speranța.

Astea au fost gândurile mele când am străbătut județul Arad, să-i ascult (și, poate, să-i îndrum) pe tinerii poeți și prozatori din școli și licee. A fost a doua ediție și am pornit având în cap rezultatele de anul trecut. Mă așteptam, cum e și firesc, să nu fie nici prea, prea, nici foarte, foarte. Conștient că creația literară e Cenușăreasa învățământului, nu-mi făceam multe iluzii. După cinci zile de lucru intens, am descoperit că numărul celor care visează să scrie s-a dublat,

că numărul celor care au venit să vadă ce e aia *creative writing* și cu ce se mănâncă s-a dublat și el, iar participarea cadrelor didactice a avut un ușor parfum de entuziasm.

Dar cea mai mare surpriză au constituit-o textele. Să fim înțeleși: nu sunt perfecte, ori demne să rămână în istoria literaturii mondiale. Dar, anul acesta, am putut constata o creștere a complexității, o îmbogățire a vocabularului, o atenție sporită asupra realității înconjurătoare, un mai mare grad de sinceritate. Or, la urma urmei, asta caut la un scriitor: personalitatea și stilul. La vârsta adolescenței și preadolescenței, mărturiile netrucate și neformalizate sunt uneori mai prețioase decât "operele".

Al doilea lucru care m-a impresionat e racordarea elevilor la modurile de expresie poetică modernă, depășirea inhibițiilor lingvistice, stăpânirea gramaticii. Nu, nu e o glumă. Perindările mele prin țară mi-au dezvăluit o lume școlară profund marcată de puținatatea cuvintelor și de incorecta lor folosire. Aici nu au lipsit încercăturile și confuziile, dar a fost evident că totul s-a produs în încercarea de a rezolva o problemă, o ghicitoare literară.

Al treilea lucru, poate cel mai surprinzător, e cunoașterea nemijlocită a realității înconjurătoare. Dacă treci de pavăza adolescentină, descoperi o conștiință critică ascuțită, o racordare la real și la realitate, o cunoaștere exactă a mediului familial sau școlar. Și un soi de libertate bine controlată. Toate acestea sunt, în mare, garanții ale scrisului. Ca să vă dovedesc, am ales câteva fragmente cu sclipici.

Poezie, adolescenți: *Timpul / și-a agățat poalele / în ghimpi* sau *Mama a pătruns / În lumina toridă a verii* sau *Patinajul timpului lichid* sau *Poate, / Când timpul va veni / Voi înflori asemeni unui lotus* sau *Te ador cu sentimente vechi pe care tu nu le alini* sau *am o pușcă veche de vânătoare, adio mătă la revedere corbi*. Așa-i că sună promițător? La fel au stat lucrurile și la proză

Nici cu proza nu stau rău: *Va rămâne acolo tot restul vieții și din când în când îl va ustura sau "De multe ori, oamenii se întreabă ce culoare are cerul" spuse fetița uitându-se la negura de deasupra ei.*

Dar stați să vedeți cum scriu elevii din ciclul secundar! *De cum reușesc să mă liniștesc, mă întâmpină o gorilă gigantică cu pectoralii de doi metri, gorilă numită Șansa sau acest fragment al unui puști uimitor: Când a venit momentul potrivit, pitpalacul a luat un cuțit și mielul o drujbă. L-au atacat, l-au bătut, l-au tăiat și i-au retezat capul, lăsându-l fără viață.*

A fost una din cele mai frumoase experiențe și, când spun asta, îmi dau cuvântul și vă privesc drept în ochi.

Florin Iaru

Categoria sub 14 ani

Ema Lucia Steasni

Am 11 ani și sunt elevă în clasa a VI-a la Liceul Teoretic „Jozef Gregor Tajovsky”, Nădlac.

Studiez volei de peste patru ani.

Pasionată de dans, desen și literatură.

Toate studiile mele au fost realizate în limba slovacă.

Labirintul

Mulți oameni cred că viața este doar un joc. Un joc care urmează propriile reguli...însă există și oameni care cred că viața este un labirint, mic ca un mielușel, ce are un început, dar un sfârșit necunoscut.

Nu judec pe nimeni, dar eu cred ca viața, da, este un labirint, cu multe drumuri necunoscute, cu multe surprize, plăcute sau neplăcute, însă cu multe încercări de a evada dintr-un spațiu inconfortabil.

Labirintul în care trăiesc eu este demențial! Mereu am impresia că fiecare început de drum este de milioane de forinți. Mereu visez la o cameră plină de fotografii colorate, vesele și pline de viață. Apoi, când simt că ceva merge prost, caut o scăpare și mă ascund în coconul fluturilor, iar aici... simt că nimeni nu mă poate răni... De cum reușesc să mă liniștesc, mă întâmpină o gorilă gigantică cu pectoralii de doi metri, gorilă numită Șansă.

Alteori pornesc spre drumul labirintului cel mai bine conturat, unde zăresc Castelul lui Dracula plin de putere, de dominare, de bucurie, bucuria crudă a realității! Acest castel este instituția cea mai importantă pentru mine, deoarece aici simt că pot să fiu eu, aici simt că pot să dau totul!

Acesta este labirintul pe care îl trăiesc eu! Nu am dat nimic pe el, nici un forint, nici o furnică mititică, doar puțină imaginație și fericire!

Timotej Vanko

Am 12 ani și sunt elev în clasa a VI-a la Liceul Teoretic „Jozef Gregor Tajovsky”, Nădlac.

Studiez desenul caricatural la „Popa's Museum”, Timișoara și dansul de societate la „Dum Dance Team”, Arad.

Sunt pasionat de vioară, șah, pictură și istorie.

Mielul și pitpalacul

A fost odată ca niciodată, un om pe nume Gheorghe. Gheorghe avea un miel foarte cuminte, care făcea tot ce spunea stăpânul lui. Dacă cerea o sută de forinți, îi dădea, dacă vrea Gheorghe să-și facă o fotografie de familie, mielul stătea frumos și cuminte, ca să iasă bine la poză. Ei se considerau cei mai buni prieteni, chiar prieteni pe viață.

Dar, într-o zi, nu știi ce i-a venit lui Gheorghe, își spuse că nu-i stă mielului bine cu blana aceea mare și groasă. Așa că, a luat foarfeca și a vrut să-l „forfeceze” pe miel până la piele. Dar mielul nu s-a lăsat, l-a evitat pe stăpân și a părăsit casa mult iubită. Nu a vrut ca stăpânul să-i dea blana jos. O iubea foarte mult! S-a gândit că ar fi mare păcat să piardă blana, mai ales că nu ajunsese să exploreze lumea dimprejur, fiind mereu alături de Gheorghe. Hotărât, pleacă în lung și-n larg și ajunge într-o pădure stufoasă. Atunci a întâlnit un pitpalac, destul de mărișor, foarte simpatic și care l-a primit cu drag la el acasă. Acolo au plănuit cum să se răzbune pe stăpânul care a avut gânduri atât de negre. S-au pregătit, au făcut un plan de cinci stele și fuga la Gheorghe acasă.

Când au ajuns în fața casei lui, au intrat pe geam în casă și au așteptat. Când a venit momentul potrivit, pitpalacul a luat un cuțit și mielul o drujbă. L-au atacat, l-au bătut, l-au tăiat și i-au retezat capul, lăsându-l fără viață.

De atunci, au trăit fericiți până la adânci bătrâneți, dacă nu s-au mai răzbunat și pe altcineva, între timp.

Categoria peste 14 ani

Maria Angele

18 călduroase veri am trăit până acum, veri în care am cultivat o pasiune profundă pentru cuvinte și emoții. Învăț la Colegiul Național "Vasile Goldiș" din Arad, în clasa a XII-a. Consider că cea mai puternică unealtă este cuvântul, care poate alina sau distruge. Cel mai mult iubesc să scriu, deoarece scrisul mă face să mă simt puternică și liberă. În scris nu există reguli sau greșeli, în scris totul e permis și totul are sens, în timp ce nimic nu are sens. Mă pasionează și cititul, îndrăgostindu-mă de la început de Edgar Allan Poe și Mircea Cărtărescu. Pe lângă toate acestea, mă regăsesc adesea implicată în diverse proiecte și activități, mă face fericită orice fel de interacțiune cu oamenii din jurul meu, iubesc să împart idei și să le dezbat. Uneori simt că nu există destule cuvinte pentru câte aș avea de spus.

Moarte

Sumedenia de apusuri răsturnate
Îmi trântesc timpanele de cer
La gândul că tot ce-a fost s-a dus
Odată cu apariția ei,
Ea – tristă și neagră,
Cu urme de mister și neștiință
Doar ea care atunci când fură
Ceea ce iubești
Fură pentru o veșnicie
Și uită că lasă doar amintirea,
Rămășiță în fiecare om care a
Crescut trandafiri în suflet
Pentru ea
Pentru el
Pentru ei

Timp

Numărătoarea din față mă privește

Fix în ochi

Și-mi urlă nestingerită

„Vino!”

„Grăbește-te !”

„Acum e cândva”

„Nu mai aștepta”

„Hai!”

Se strâmbă la mine

Se preface că fuge

„Nu mă sperii”, îi zic

„Acum nu e cândva”, îi șoptesc

„Am să vin, dar nu acum”

Acum mă ține de mână firav

Nu se grăbește, și nu mă trage

Nici în față, nici în spate

Acum tace.

Numărătoarea din spate, însă

Mă trage de picior și plânge

„Vino înapoi”, se smiorcăie

„Încetinește!”

„Acum e atunci”

„Așteaptă!”

„Hai!”

Tremură

Se îneacă în amărăciune

„Nu mă sperii!”, îi zic
„Acum nu e atunci”, îi șoptesc
„N-am să mai vin, am fost deja”
Acum încă mă ține de mână
Nu se grăbește și nu mă trage
Nici în față, nici în spate
Acum tace.

Fii trist, cititorule!
M-am plictisit să fiu fericită.
Am gonit tinerețea mea întreagă după fericire,
Purtând veșnic în gând imposibilitatea,
Și am gonit de zori în căutarea ei, singură, și fără nici măcar un gând
de ce urmează.
Am citit, am simțit, am făcut schimbări, am plecat, am mai revenit
din când în când
Cu un singur scop în minte: fericire, fericire, fericire.
M-am lovit de garduri, chiar de ziduri, ziduri care atingeau coatele
celor de sus,
Iar dacă nu am putut să trec peste ele, am săpat o groapă și m-am
târât prin noroi și putrezeală ca să trec mai departe.
A trebuit să mă și înec în propriile-mi lacrimi ca să nu mă otrăvesc de
aerul inspirat și expirat de nedemnii societății,
În continuare pe drumul cunoașterii, m-am lovit de zmei cu pumni
de fier și suflet cangrenat,
I-am gădilat - să rădă, să se spargă, transformându-se în rămășițe
prăfoase, pe care le amestecam apoi, cu picăturile de transpirație ale
ostenelii mele și le digeram fără remușcare.

Am călcat oameni pe cap și le-am înfipt tocurile în globul ocular ca să pot fura de acolo orice urmă vagă de fericire.

Am fugit pe scări, împingând nedemni peste balustradă, tremurând tulburător la fiecare sunet de os rupt.

Am vorbit, mi-am vomitat mintea în urechile celor care nu voiau, în esență, să guste din ea.

Le-am dat, le-am dat până când am rămas nulă, în opoziție cu rodriguezianul și tarantinianul din mine,

Rămânând secată, deșertoasă, atunci am găsit fericirea, o pseudodorință tâmpită
Pe care după ce o ai, îți vine s-o arunci la câini, s-o sfâșie, să nu rămână nimic

Deși în sine ea reprezintă un nimic, frumos ambalat, în ochii societății.

Fericirea înseamnă prostie, un ideal insuflat prematur în subconștientul fiecăruia.

Tot e despre ea, mințindu-ne ne călcăm singuri peste picioare și ne mușcăm degetele.

Până la urma câte capodopere au fost scrise, câte imagini furătoare de inimi au fost pictate, câte voci au emoționat jumătăți de mări,

În timp ce erau fericiți?

Când fericirea învie,

Învie superficialitatea, mediocritatea și prostia

Dar moare arta, geniile și profunzimea.

Așa că, fii trist, cititorule, că doar din tristețe, din frică, din nervozitate,
doar din emoții se nasc adevăratele valori umane.

Fii trist!

Evoluții

Formațiuni de litere se lovesc de tavan
Apoi se trântesc și se preling pe perete
Cad pe podea, se destramă și încep să ardă
Purificatorul se extinde prin încăpere
Mă ia și pe mine în el, dar nu ard
Doar fumul îmi intră în ochi-lăcrimez
Mă sufoc de el și încep să tușesc
Când am timp de aer, încep să urlu,
dar nu mă aude decât un gândac
Se strecoară tiptil printr-o gaură nevăzută de mine
Îmi rânjește și mă cheamă cu el
„Nu am loc să trec și eu” îi răspund
Dar tot mă trage după el, mă atinge pe degetul mic de la picior
Sufflă de două ori, iar eu mă fac mică
Mă înfig prin gaura nevăzută de mine

Și intru într-o altă încăpere
Aceași pereți, puțin mai înalți
Același tavan, puțin mai înalt
Respir aerul aparent curat și mă uit fără să mai lăcrimez
Până când un cuvânt intră pe geamul nevăzut de mine
Mă mângâie suav, și apoi mă lovește brusc
Mă prăbușesc pe podeaua ca betonul
Și mă lovesc la cap, în timp ce imaginea din fața mea se strică
Și încep să nu-mi mai simt mâinile, și nici picioarele
Urlu din nou
Dar nu mă aude decât o zburătoare

Care intră pe geamul nevăzut de mine
Îmi rânjește și mă cheamă cu ea
„Nu am cum să ajung acolo” îi răspund
Dar mă prinde de degetul de la picior și mă ridică
Sufală de două ori, iar eu prind aripi
Mă înfig prin geamul nevăzut de mine

Mă aflu afară.
Nu mai e niciun perete
Tavanul e cerul și podeaua e pământul
Respir aer curat și simt razele soarelui pe pielea mea albă
Până când deasupra mea apare un nor uriaș de cuvinte
Încerc să mă feresc, dar de fiecare dată mă lovește ceva
Cad și mă ridic și cad și mă ridic
Mă întind pe jos și urlu
Nu mă aude decât o umbră
Care iese dintr-un alt nor nevăzut de mine
Îmi rânjește și mă cheamă cu ea
„Nu e nimic acolo” îi răspund
Dar mă prinde de degetul mic de la mână, mă smulge
și mă aruncă spre cer, lăsându-mi pe pământ doar corpul fără suflet
Mă împinge prin ceruri, în norul nevăzut de mine

Nu mă mai aflu nicăieri, nu mai exist.
Sunt nimic.

Paradigme

Liceul înseamnă mult mai mult
decât o paradigmă
supraelevată
într-un cimitir al pădurilor.
Nu, el nu reprezintă
Doar o instituție
Supraformalizată
Într-un cimitir de cărămizi uitate
Și nu, nu e nici
un cvartet de ani
Supraestimat
Într-un cimitir de secunde și ore

Darius Alexandru Ciocîrlan

Sunt elev la Colegiul Național
„Preparandia Dimitrie Țichindeal”
Arad
Am 15 ani

Ochii noștri nu mai știu,
Nu mai văd niciun vânt, nicio culoare,
S-a sfârșit orice urmă de iubire,
Fără-mă de cuprins cuprinsă, mizată
Pe un cuib de stinsă ceară.
Minte-mă că mă minți,
Acum, să trăiesc să mor și să mor
Dând din mine de ocară suflete,
Și-n zid în spaimă
O secundă să iubesc,
Cu cuvântul prezis întâi,
Năprasnic obsedat de obsesie.
Otravă-n sânge detrandafir scurge
Seva vie de om mort
Și sfânt e el în ființă,
Demon în gând, în păcat,
Decăzut.
Hectic fiind, gândind doar la chipul tău,
Și nu mă judeca,
Lasă-mă să te gândesc morbid de tandru,
Să te ador într-un infern de nebunie
Pură.
Tu,
Ajută-mă să-mi uit speranța,
În cerneala picurată să-mi văd sângele
Scurs de-un timp cam lung,
Poate scurt în esență.

Lentila nu vede,
Fiind spartă, îngheață orbul.

Roxana Colompar

Sunt elevă în clasa a-XI-a B, la Liceul Teoretic „Gheorghe Lazăr” Pecica.
Sunt vărsător, iubesc muzica și poezia.
Am avut onoarea să public în Antologia Centenară, fapt pentru care doresc să vă mulțumesc.

Toamnă roșie

Frunze-n josul râului

Frunze-n gânduri

Adunte de vânturi

Frunze, frunze...

Unde au disparut aleile?

Sub frunze roșii

Căzute din bolta roșiatică

Frunze de toamnă tomnatică

Cu stropi le acoperă bolțile.

Andreea-Nicoleta Crnaci

Sunt născută în 2002 la Arad și sunt elevă la Liceul Teoretic Jozef Gregor Tajovský Nădlac, clasa a 9-a C, secția slovacă.

Hooby-urile mele sunt: cititul, scrisul și arta plastică.

E-mail: crnaciandreea68@gmail.com

La psiholog (aventura)

E dimineață, iar eu pornesc de acasă la ora 9:00, către cabinetul psihologic, unde am o programare la o doamnă psiholog pentru o examinare, pentru a obține niște hârtii necesare pentru problemele de sănătate, care sunt somatice. Hârtiile practic o să fie necesare pentru a arăta, că sunt sănătoasă mintal. Intru în cabinet și pe pereți văd câteva fotografii cu flori, fotografii cu poze forfecate și lipite, ca un mozaic, și o canapea lângă care se află o măsuță cu cărți.

Doamna mă poftește într-o sală, unde era un om bolnav mintal, adică nebun și lângă el un alt psiholog. Îmi spune să îmi aleg un loc și să mă așez, așa că aleg fix penultimul loc, deoarece nebunul stătea exact în prima bancă și în caz de orice eventualitate să fug, dacă îi năzare ceva. Bun, îmi dă primul test și pleacă ambii psihologi din sală, lăsându-ne singuri, pe mine și pe nebun. În secunda doi, acesta se întoarce spre mine și își ațintește privirea asupra mea. Mă panichez, dar nu ridic capul din foaie. Acesta mă întreabă „ce faci?”, iar eu mă uit spre el și observ, că omul are niște pectorali dementțiali. Îi răspund că „bine”, cu juma' de gură și cu o frică de nedescris. Îmi continui testul, iar nebunul la un moment dat îmi spune să îl ajut, iar eu îi spun, că nu pot deoarece nu e voie. Intra psihologul nebunului și întreabă „ce se întâmplă?”. Acesta se întoarce, în fracțiune de secundă, și nu dă niciun răspuns. Din când în când, mai vin psihologii, să verifice dacă totul este în regulă. După cel puțin o oră și ceva, termin primul test și, bucuroasă, dau să mă ridic de pe scaun, da' când colo mai aveam încă două teste pe care le adusese psihologul. Mă așez la loc cu gândul că o să înnebunesc dacă o să mai stau mult în acea încăpere cu nebunul. Nebunul începe din nou

să mă întrebe lucruri. „Da’ auzi?” „De unde ești?” „Vrei să te ajut la test?” „Ești de aici din oraș?” „Câți ani ai?” „Ești singură?” „La ce școală ești?” „Nu vrei să fim prieteni?” „Pe tine cum te cheamă?” „Eu sunt Alexandru!”. Îi răspund la întrebări cât pot și, ca de nicăieri de parcă Dumnezeu îmi ascultase rugăciunile, să scap de acolo, vine un băiat și se așază în spatele meu în ultima bancă. Nu vă pot descrie ce fericire era pe mine, că n-o să mor atacată de un nebun, credeți-mă, că îmi venea să-l pup pe băiat, atât eam de bucuroasă. Termin și cel de-al doilea test și îl primesc pe ultimul, care este mult mai ușor. Peste câteva minute nebunul este chemat afară și când trece pe lângă mine îmi pune mâna fix în mijlocul foii, iar mâna lui arăta exact ca aceea a bătrânului din filmul „Singur acasă” de care se temea Kevin. Fac ochii mari cât cepele, dar nu scot nici un cuvânt și îi mulțumesc lui Dumnezeu, că pot să îmi termin testul. După câteva minute apare o fată, care și ea vine cu același scop, adică teste psihologice. După trei ore de chin, doamna psiholog mă trimite la un coleg de-al ei, care și el mă va examina. „Super” îmi zic eu demoralizată psihic de la atâtea teste. Ies din cabinet albă, ca varul și mă vede maică-mea, care mă oprește și mă întrebă „Ești în regulă?”. Îi răspund că da și mă îndrept spre cabinetul la care mă trimisese doamna. Și ce să vezi și să nu crezi? Nebunul era așezat exact la intrarea în cabinet. Îmi iau suflul în dinți și mă îndrept spre intare, nebunul mă prinde de mână și îmi spune că mă invită la nunta sa, pe mine, pe oamenii care veniseră la examinare și pe psihologi. Îi mulțumesc de invitație fără să realizez ce mă întrebases. Intru în cabinet, unde mă aștepta un domn pentru examinare și pentru procurarea hârtiilor de care aveam nevoie.

La ora 14:04 ies din cabinet total obosită și distrusă psihic de la atâtea teste și întrebări. Credeți-mă pe cuvânt că și acum îl văd pe om uitându-se la mine, cu un zâmbet fără dinți, cu mâna bandajată, plină de sânge și cu gânguritul de bebeluș.

Andreea Doboș

Am 18 ani și sunt în clasa a XII-a D la Colegiul Național "Vasile Goldiș", din Arad. Mă pasionează artele plastice. Mă atrag designul interior și cel vestimentar și mi-aș dori să fie recuperate toate clădirile istorice degradate din oraș. În clipe de melancolie cochetez cu poezia.

Nu se întâmplase nimic.
S-a stins o vrajă.
Timpul
și-a agățat poalele
în ghimpii uitării
și s-a-nvârtit o vreme
apoi a căzut.
Clepsidrele s-au spart
cioburile au acoperit
secunde prețioase.
Plaja sclipitoare
s-a adâncit în noapte.

Acum liniștea bubuie-n timpane,
marea-și adună dantelele,
încercând să le cârpească
stelele – flăcări înghețate
refuză să se stingă.
În suflarea tăcerii
îngeri cerniți
bat la ceruri golite de stele.

Dan Andrei Dascălu

Elev la Colegiul Național „Preparandia – Dimitrie Țichindeal” Arad

Viața mea a fost tare zbuciumată, dar și interesantă, până acum. Întotdeauna am găsit un refugiu în literatură, fie britanică, fie românească, dar și în istorie. Pentru că am ales să nu uit niciodată că sunt român, să îmi iubesc originile și să descopăr frumusețea lor. Ce-i drept, eu am învățat prima dată să scriu poezii în limba engleză, însă am descoperit ulterior poezia românească, îndeosebi cea eminesciană, ceea ce m-a inspirat să scriu inclusiv în limba română. Consider că am preluat un pic din fiecare loc în care am stat, ceea ce m-a ajutat enorm să văd lumea așa cum este, să pot compara două țări și două literaturi total diferite și să învăț din aceasta. Astfel, putem spune că literatura a avut un mare rol în formarea mea ca persoană, și întotdeauna va fi o pasiune de a mea.

Despre Viață

Zbuciumă senilitatea
Sufletul îmbătrânește,
Viața, dură realitatea
Moartea crudă ne vorbește.

Al vieții și al morții găsit
Soarta neîmpacată – o desfid!
Nișă a vieții în timp – dor -
Patinajul timpului lichid.

Viața noastră e o rablă
Plină de nepragmatism.
Și totuși, ironică fabulă,
Mit pierdut și realism.

Visul meu

- I. Am nevoie, să mai știu,
De-o nevroză de la bio.
Am nevoie, să mai știu,
De-o diodă la chimie.
- II. Cum eu, altfel, pot fi medic?
Nu-mi fac alți-o creditare!
Asta nu-i o simplă rablă,
Este visul meu cel mare.
- III. Asta nu-i o patrită!
Patrita e altceva.
Sensul meu în astă viață,
Este de-a schimba ceva.
- IV. Găsitör mă simt acum,
Gasitor de meserie.
Visul meu e să devin,
Medic chiar de meserie.

Christian Dieter Golda

Sunt născut în anul 2002 în municipiul Arad și sunt elev, în clasa a XI a la Colegiul Național „Elena Ghiba Birta”. Pasiunile mele sunt scrisul, cititul și sportul.

Din punct de vedere literar, am început să scriu poezii începând cu anul 2015, de la vârsta de paisprezece ani. Încă de atunci mi-am propus să public un volum de poezii. În toți acești patru ani, am scris peste treizeci de poezii pe care le-am inclus în volumul de debut.

Ca scriitor mi-aș dori să scriu cărți fantasy pentru adolescenți.

Schimbarea

Aripile trecutului meu păgân
Se zbat pe căile morții,
Formând noi apusuri
Ce vibrează etern în ochii mei.
Amintiri plecate spre nicăieri,
Alături de sentimente opace
Ce îmi croiau deșerturi neîncetate.
Gânduri confuze cad odată cu frunzele
În aceste zile amărâte de toamnă.
Ploaia a încetat.
Cerul brăzdat de furtună
A ajuns spre un final,
Și crăpăturile în sufletul meu negru
Încep a se astupa,
Am ajuns să fiu altcineva.

Emilia Lazăr

Am 17 ani și locuiesc în Arad.

Pasiunea mea este voluntariatul pe care îl practic pentru Crucea Roșie de 3 ani.

Îmi place să scriu, deoarece mă ajută să mă relaxez în totalitate, să ajut oameni, deoarece îmi dă o satisfacție interioară incredibilă. Astfel, sunt cât se poate de departe de monotonie.

Un final fericit

Te aștept cu sclipiri în ochi, însă tu tot uiți să vii!
Te ador cu sentimente vechi, pe care tu nu le alini.
Te rog să nu mai pleci din nou! Nu pentru totdeauna!
Ca să mai văd o dată chipul tău aș coborî și Soarele și Luna.

Cu multă atenție te privesc și-ți văd întunecatul suflet,
Observ o ploaie. Înghit în sec și ascult îndepărtatul tunet.
Iar tu mă vezi, te-ngrijorezi. Mă-ntrebi ce s-a-ntâmpat.
Îți spun că parc-un pic mă sperii, cu micul meu zâmbet galant.

Îmi spui, apoi, că mă iubești și-ți dorești să mă salvezi.
Mă pictezi prin ochii tăi cerești, mă conturezi și colorezi.
Puțin timp trece și uite-mă! Sunt aici la infinit.
M-ai ajutat și acum sunt calmă, iar frica mea a luat sfârșit!...

Paralizie

Sunt prinsă în cușcă,
Dar lângă pat aștepta.
Arătarea se mișcă
De la stânga, la dreapta.

Simt praful de pușcă
Și îi aud șoapta.
Ochii mi se mișcă
De la stânga, la dreapta.

Pielea îmi pișca
Și trupu-mi rănea.
Corpul nu se mișca
De la stânga, la dreapta.

Andrei Lela

Sunt Andrei Lela, elev în clasa a XI-a la Colegiul „Mihai Viteazul” din Ineu.

Deoarece sunt o persoana creativa, îmi petrec timpul liber desenând și pictând, dar iubesc fotografia și să creez filmulețe artistice. Și, desigur, îmi place să citesc și să scriu poezii.

Abrupt

Sunt un om
Cu lacătul la gură
Cu speranța-n ochi
Și cu arma pusă-n toc
Când vin spaime adânci
Să le nimicesc pe loc
De multe ori gura mi-e pistol
Iar vorbele-mi sunt gloanțe
Tăcerea mea vorbește
Ce alții n-au vorbit
Sufletul mi-e o linie
Plină de zig-zaguri
De văi adânci și lacuri
De munți abrupti și dealuri
Dar tu, cine ești?

Și m-aș cufunda în ramurile plopilor

În negru' cerului

În ploaia care stă să-nceapă

În bocetele ciorilor

În pagini frunzărite-n amar

În surdina alarmată

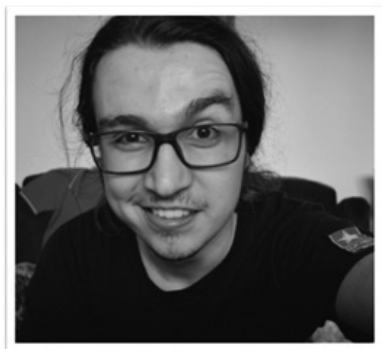
În lacrimile-mi tăcute

În venele-mi plăpânde

În sufletul care-mi curge

În rapsodia eternă

Și mă-nec ușor

Gabriel Valentin Măgulean

Am șaisprezece ani și îmi place arta. Scrisul mai presus de toate, fiindcă îmi dă voie să fiu ceea ce probabil toți ne dorim să fim dar nu o spunem în gura mare: Dumnezeu. Cred.

Intenționez să duc asta la nivel de meserie, să trăiesc, cândva, din ceea ce scriu. Și pentru asta încerc să scriu cât de des pot, zilnic, aproape.

Ciclurile primar și gimnazial le-am făcut la Școala Gimnazială „Aurel Vlaicu” (fosta 21 pentru unii) iar liceul, în prezent, la Colegiul Național „Preparandia – Dimitrie Țichindeal”, Arad.

Ca aptitudini aș putea spune că sunt un cunoscător și utilizator experimentat al limbii engleze (lucrez la nivel de C1, dar încă nu am o diplomă care să confirme) – scriu și în engleză. Pe lângă asta, am participat la cerc foto un an și am reușit să învăț bazele fotografiei, chiar puțin peste, îmi place să cred.

Nu în ultimul rând, sunt cercetaș explorator de un an în centrul local „Phoenix” Arad. Recomand cercetășia tuturor oamenilor indiferent de vârstă. Și dacă aș putea descrie cât de mult m-a ajutat această mișcare sau cât de mult ajută lumea în general, nu aș face-o. Nu ar fi corect pentru că este o experiență ce trebuie trăită.

Ceasul

(Fragment din „Clara”)

Își examina rana de la obraz în oglinda de la baie. Va rămâne acolo tot restul vieții și din când în când îl va ustura. El singur și-o făcuse fără să vrea când spărsese oglinda cu pumnul. Știa că ceasul era acolo, în ea. Știa, pentru că îi spusese asta timp de paisprezece zile în fiecare dimineață înainte să se trezească complet.

Când întinse mâna însângerată să îl ia, ațipise un moment și se trezi altundeva. Într-un laborator întunecat și dezordonat. Un bărbat nu cu mult mai bătrân decât el meșterea la ceva ce părea să fie o mână metalică ce ținea o crenguță. Totodată la câteva minute făcea o pauză să se uite la ceasul prins de antebraț.

Încăperea mirosea a țigări, cafea și pizza veche.

Peste tot erau rafturi cu dispozitive stranii, cabluri îmbârligate, manechine pline de praf și cutiuțe transparente cu semințe în ele. Ici colo, era câte un monitor, unele pâlpâiau, sau afișau ecuații și scheme altele erau stinse de tot, iar unul, cel mai apropiat de bărbat, era pornit dar nu afișa decât o lumină albă, la care se mai uita din când în când.

Deasupra sticlelor goale de alcool, pe un perete din spatele bărbatului era agățată strâmb o oglindă spartă.

Mai ațipise un moment și se trezi într-un alt loc, într-un alt timp. Era pe un câmp cu iarba uscată în mijlocul căreia se înălța falnic un frasin metalic plin de luminițe, din care atârnav zeci de mii de cabluri. Copacul era incredibil de înalt. Probabil că ieșea din stratosferă, și continua multe sute de metri sub pământ. La capătul unora dintre cabluri erau sfere transparente în care stăteau ghemuite niște manechine palide în formă de oameni. O dată căzute pe pământ se

crăpau iar manechinele se ridicau și începeau să meargă fără direcție. Nu aveau nicio expresie.

Bărbatul, acum îmbătrânit cu cel puțin câteva mii de ani stătea pe o bancă orientată cu fața la copac. Știa că bătrânul îi simțea prezența. A mai ațipit o dată și s-a trezit pe bancă, lângă bătrân. Inima îi bătea să îi sară din piept. S-au întors unul către celălalt și s-au privit fix în ochi.

Bătrânul avea o cicatrice la obraz.

-Încă mă mai ustură din când în când.

Găditorul

L-ai bătut de l-ai nenorocit.

Și pentru ce? Pentru că nu te-a servit cum meritai? Pentru că era găditorul tău cel mai bun și nu a reușit să găsească ceva? Te-ai gândit că poate acel ceva nici nu există? Sau poate pur și simplu nu era pentru el să găsească. Nu, nici măcar pentru el.

Și de aceea te-ai enervat, de fapt, nu? Ai greșit punându-l să găsească acel ceva. Și asta te-a măcinat. Nu puteai să suporti că ai greșit așa că ți-ai vărsat nervii și frustrarea pe el și apoi ai executat toți martorii.

După ce ai terminat, capul lui chel în formă de ou a început să ia formă de ou spart cu tot albușul și gălbenușul la tine pe bocanc. Mai o tigaie și un foc și-ți ieșea o omletă...

Dar până la urmă ce ai fi făcut dacă găsea acel ceva? Dacă mă găsea pe mine. Ce ai fi făcut tu, oare, când ai fi realizat că de fapt nu ești, că ești doar un personaj dintr-o poveste? Și unul patetic, chiar.

Îți spun eu: ai să trimiți un altul care poate mă va găsi din nou. Și îl voi trimite înapoi la tine cu inabilitatea de a-ți zice ceva. Poate pe următorul îl fac să uite. Acesta, nu ți-a spus de bună voie. Nu credea că meriți.

Letiția Mezei

Am 17 ani și învăț la Liceul Teoretic „Jozsef Gregov Tajovksy” din Nădlac și printre pasiunile mele se regăsesc poezia și teatrul, pe care îl practic în cadrul unui grup.

Iubire eternă

Toate ale noastre pacate
Vor fi uitate în aceea zi când v-om avea nunta-n cer
Iar trupurile noastre vor fi plânse
Iar păsările vor fi îndoliate
După ale noastre sărutări lungi
Și ale noastre atingeri tandre

Cand trupurile noastre vor părăsi acest pământ
Iadu va coborî, va lua foc
Va pune stăpânire pe tot
Va arde pe toată lumea
Ce ne-a vorbit de rău

In timp ce trupurile noastre părăsesc pământul
Sufletele noastre dansează cu foc prin apă
Și se bucură de Iadul de pe Pământ

Iubire dementă

1) Magie albă
Magie neagră
Un fel de vrajă necurată
Un fel de hipnoză dementă

2) Ce m-a zăpăcit
M-a-ntors pe dos
Pe față, pe spate
Pe sus, pe jos
Cu o privire mă vrăjeai
Cu-n sărut mă-nnebuneai

3) Cu o șoaptă la ureche
Ma făceai să mă gândesc
La tine, la mine, la noi
La amândoi
Simțeam mai multă teamă decât durere
Tânjeam după siguranță dar n-o aveam
Am trăit, am simțit
Pot să mor
Să merg liniștită pe drumul meu

Ploaie de foc

1) Cerul înstelat ne admiră privirile
Iar luna ne plânge, ne duce dorul
Soarele moare de fiecare dată
Când privirile noastre nu se întâlnesc

2) Iar când cerul plânge
Ne plânge cu foc și jale
În timp ce inimile noastre
Dansează în ploaia de foc

3) Iar, tu mă atingi atât de senzual
Încât iarba ne e dușman
Iar spini ne sunt prieteni

Iasmina Nicola

Am 16 ani și sunt elevă al Colegiului Național „Preparandia- Dimitrie Țichindeal”. Scriu versuri de multă vreme, însă numai în ultimii ani am avut curaj să le împart cu lumea. E o activitate esențială în viața mea, întrucât doresc să mă exprim. Mulți mă susțin, însă nu mă consider chiar o poetă. Prefer să spun că mă ”joc” cu cuvintele, alcătuind astfel- intenționat sau nu, umile texte.

LOTUS

Poate,
Când timpul va veni
Voi înflori asemeni unui lotus,
Grațios și delicat,
Din ostilitate și întuneric,
Dar până atunci
Mă înnece în lacul de suferință,
Hoinărind prin haos,
Aspirând la perfecțiune..

INFLORESCENȚĂ

Pentru tine, aș vrea să aleg o floare,
Însă ți-aș dedica grădini întregi
Cine să-mi exprime sentimentele neîmblânzite?
Ale cui petale ți-ar face inima să tresară?
Să-ți dedic pura dragoste a liliacului?
A macului? A garoafelor sângerii?
Îți declar margarete, lalele de foc,
Panseluțe și toporași.
Să-mi răspunzi cu flori de măr,
Iasomie și hibiscuși
Lasă-mă să te iubesc ca o albăstrea,
Să te încoronez crin în grădina sufletului meu,
Dar până atunci,
Inima mea rămâne veșnic rătăcitoare,
Printre trandafirii sălbatici

TRĂIND?

Deși simt că îmi bate inima,
Oare trăiesc?
Bătăile inimii urmează un ritm monoton,
Ca viața de zi cu zi
Aceași melodie repetitivă.
Un suflet viu într-un înveliș ucis de osteneală,
Stres și suferințe, care așteaptă doar
Să-i treacă zilele, zăcând conștient

SINE

Trăim

Să dăm sens și altora

Hoinărim

În speranța de a ne descoperi

Sperăm

Pentru mai bine, așteptându-ne la mai rău

Iubim

Iar noi să ne supunem dragostei

Murim

Pentru a renaște

Florina Olar

Am 18 ani și sunt în clasa a 12-a D la Colegiul Național „Vasile Goldiș” Arad. Pasiunile mele se rezumă la nu mai puțin de o mulțime... filosofia, muzica, dorința de cunoaștere a tot și a toate sunt viciile mele. Când vreau să evadez, mă-ndrept spre poezie.

Mineralizare

E-atât de simplu
să-nțelegi nimicnicia
și nimeni nu o vrea.
O văd zilnic
în luminile
ce mă conduc prin viață.

În orașul spart
plutește-n aer iz de putregai
nu tind să fiu cobai.
Pășesc printre cadavre vii
și ruga lor
mă cheamă
în zori să le fiu tată,
iar noaptea
ei mă proclamă mamă.

Eu mă supun
cu sufletul chircit.
Sărut venin
dintr-un potir albastru,
iar ingeru'-mi cântă
să mă preschimb
în albastru.

Contract social

Răzlețe stoluri
pe sub nori
rebeliunea e în floare
e în toate-
e în mine, e în voi.

Caut habitat
într-un loc suprapopulat
pentru regăsirea-mi
căci răzleață sunt și eu

am păcate
împăcate
am dorințe
caut fapte

Am căzut în nedreptate,
mi-am dorit să stau departe
și-am plecat,
dar fără stol.

Suflet singur am să mor
deghizându-mă în dor.

Teamă

Din capilare
ucid
tot ce este viu
gladiator
pe câmp
cuvânt după cuvânt.

Iulia Pentek

Sunt născută în anul 2003

Elevă la Liceul Teoretic „Gheorghe
Lazăr” din Pecica

Hobby-urile mele sunt tenisul, șahul
și lectura.

Torida vară
Aerul cald
Mângâie fața și brațele.
Asfaltul se topește
Sub greutatea pașilor.

Triluri de mierlă voioasă,
În glasurile trecătorilor.
Inima-mi tresaltă de bucurie,
Sunt fericită!

Zâmbetul larg și mâna moale
Am simțit-o ușor.
Și mintea purtată
Pe aripi de iubire.

Mama a pătruns
În lumina toridă a verii.
Strigând de bucuria revederii,
Mă strânge în brațe.

Am văzut visele
Presărate cu diamante
Ce picurau
Din peștera universului liniștit.

Alexia Maria Stăniș

-Vârsta : 16 ani

-Clasa: a 10 a, Colegiul Național
„Preparandia -Dimitrie Țichindeal,,
Arad

-Îmi place să scriu poezie și proză, să
ascult muzică, să desenez și să învăț cât
mai multe lucruri noi. Mi-ar plăcea ca
într-o zi să călătoresc prin Europa sau
Asia și să descopăr tradiții și obiceiuri
specifice altor culturi.

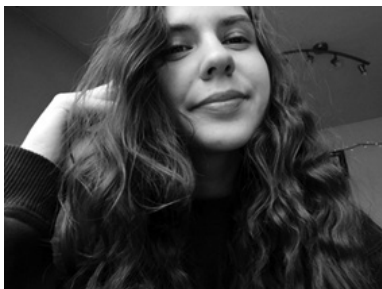
Trecut versus Present

Odată găsitör de răspunsuri,
Acum atacat de senilitate,
Privind de la răsărit la apus
Cum toate zilele se împrăştie.

Odată luptător într-o ordie,
Acum învins de pasivitate,
Cum frunzele care cad toamna
Aşteaptă sa fie de pe jos maturate.

Odată neatins de nevroză,
Acum o rablă ordinară,
Privind la TV în gol,
Ascultând vocile și sunetele în ecou.

Odată mai bine mort,
Decât sculptat într- o matrişă.
Acum mai bine copie,
Dar lipsit de orice voinţă.

Ioana Roberta Tamaș

Născută în anul 2002

Elevă la Colegiul Național „Elena
Ghiba Birta” Arad, Clasa: a XI-a

Pasiuni: Cititul, scrisul, muzica,
fotografia.

Într-un oraș întunecat din sudul Americii, pe acoperișul blocului în care fata locuiește de când se știe, se minuna de stelele ce împânzeau cerul infinit.

Se trezea de multe ori stând și meditând la viața ei pe hamacul improvizat de ea între două țevi de fier care erau folosite pentru uscarea hainelor pe timp de vară. Se pierdea de realitate în lumea ei. Acolo unde putea deveni ea, unde putea renunța la masca pe care o purta pe timpul zilei la școală, acasă, în societate. Avea o vorbă: „Ne prindem ca un scai de viața ideală la care doar putem aspira” pe care și-o repeta zi de zi ca un motto. Se încuraja singură sperând că într-o zi să spere și altcineva pentru ea.

Avea mereu gânduri și idei despre univers, care mai de care mai întortocheate, punându-și întrebări la care nici bătrânul cel înțelept din colțul străzii nu le găsește răspunsul. Unul din primele gânduri care nu îi dau pace e un vers dintr-o poezie auzită când era mică, neputând să își mai aducă aminte titlul: „De ce plâng munții?”. A avut un impact extrem de puternic asupra ei. I-a întors lumea pe dos, luând această întrebare personal. În fiecare seară își pune această întrebare înainte să se aprofundeze în neant.

„De multe ori oamenii se întreabă ce culoare are cerul” spuse fetița în minte uitându-se la negura deasupra ei. Se gândește dacă toți văd cerul ca și ea. Dacă îl văd ca fiind nemărginit și plin de mister, dacă negura lui, noaptea, le dă o stare de liniște. Dacă pe timp de zi, cerul e doar o culoare de albastru sau e o paletă de culori nemărginite. Dar, dacă ar fi să aleagă, tânăra ar alege mereu cerul pe timp de noapte pentru că simte că face parte din el. Simte că face parte dintr-un

întreg. Că acolo, între stele, e casa ei. „Mare e familia mea.” Exclamă uimită de parcă ar fi cea mai mare realizare a ei.

O rază de soare îi pătează chipul, spărgând întunericul. O lacrimă i se prelinge pe obrazul ei fin spunându-și: „Uite că s-a terminat partea mea a dimineții”. Dar, ce nu știa lumea era că, va fi și ultima pe care o va mai prinde.

Laurențiu Terente

Laurențiu Terente Socolan, 2000,

Vărădia de Mureș

„Trecutul și viitorul sunt o iluzie...
trăiește prezentul!”

„Eu sunt eu.”

Urmează cursurile facultății de
Teologie Ortodoxă Ilarion V. Felea din
Arad.

1

săvârșin, tabără, patrimara
psiholog, două sus, două jos
una sus și una jos
la urmă lăbuță
seara perfectă
zâmbete, râsete
și tiberiu psiholog
bere, mici și primarul
o piscină rece
și un miros de șobolan
în putrefacție
glumele curg mai repede
ca apa din izvorul intoxicat
cu urină
totul e perfect
seara un duș cald
și dimineața mahmureală.

2

azi e o sărbătoare mare e și vineri e și treișpe
nu cred în superstiții de obicei
dar a dracu fu întâmplarea azi dimineață
la ușa camerei să stea o mătă prăpădită la naiba și neagră
nici horoscopul nu e bun azi anunță necaz și lupte romane
e numai ora nouă a.m corbii se-nvârt deasupra mea, ce urmează va
fi distractiv
am o pușcă veche de vânătoare, adio mătă la revedere corbi.

3

ia-mă de mână, pielea ta de înger să atingă pielea mea de diavol,
lumina ta să-mi desfigureze fața întunecată.
te rog sfășie-mă cu ghiarele tale divine,
rupe din carnea mea umplută de sânge
apoi aruncă-mă într-un izvor de munte sfânt
și lasă-mă acolo, uită de mine
sângele meu va curge prin izvor și apoi prin peșteri de munte până
la fântâna ta din curtea cu nuci
fântâna va fi plină de mine iar tu nu vei ști și vei bea din ea ca-n
fiecare zi de amiază
uniți vom fi după, veșnic un suflet
tu un înger frumos al luminii cerești,
iar eu un diavol mort în izvor de munte sfânt.

4

mai povestește-mi o dată amintirea ta de la doișpe ani
când tu erai o mică fată slabă și udă în furtuna de mai
când prin pădurea de brazi ai fost urmărită de umbre ciudate fără
cap
când luna pe cer te striga prin norii cei negri și grei
iar vulpile din vizuini îți șopteau cântecul pădurii
era noapte în pădurea de brazi
ploaia încă nu s-a oprit și nici tu nu ai ajuns acasă.

5

filosoful din clasa a cincea
aşa îl numeau ei
era mihai,
un băieţaş mai ciudat
a citit o carte de filosofie anul trecut,
de atunci spune mereu că
totul nu e de fapt tot
şi nici sensul nu are sens.

6

O bătrână săracă duce în spate un sac rupt
și cârpit cu zdrențe din sacoul de duminică
a soțului său decedat de tuberculoză acum vreo paispe ani
sacul e plin de lemne ude și noroi rămase așa de la furtuna de seara
trecută
toată pădurea e schimbată după furtună
singurul loc rămas neudat e coliba bătrânei și vizuina veveriței din
sălcâmul sucit care ține drept scut cotețul prăpădit de vreme în care
nici șobolanii nu mai au curajul să stea,
nu mai are bătrâna găini de vreo paispe ani
pe toate le-a tăiat la înmormântarea lui Mitru, soțul ei
ieșind din pădure bătrâna cu sacul în spate
se grăbește să ajungă acasă,
dă jos sacul ud și se uita la foc, era aproape stins, cuptorul era rece
deja
ia niște coji de argat mai uscate ca restul lemnurilor și pune pe foc,
scoate din șpaiț slănina cu pâinea, mai are o singură ceapă, pe restul
le-au mâncat șoarecii
mănâncă bătrâna și se așează în pat
se mai roagă puțin la icoana de lângă tabloul lui Mitru, acum poate
dormi liniștită.

7

azi este o zi specială
este specială pentru mine
știu, pentru tine este o zi oarecare
dar pentru mine este ziua când totul e diferit

8

de la naștere omul se crede mai special,
mai special decât orice animal
care îi iese în cale
orice făptură necunoscută.
câtă nesimțire pe om!
cine l-a păcălit?

9

gândul mi-e prins cu un lacăt vechi de amintirea ta
cheia am pierdut-o de mult în clipele fără tine,
nimic din lumea asta nu poate deschide lacătul decât poate numai
tu făcându-ți inima cheie, dar ești prea departe
distanța dintre noi e egală cu distanța dintre Terra și Marte
nu am scăpare, sunt condamnat la blestemul veșnicei tale amintiri

10

era ultima zi pentru mine în regatul lui despot
după expoziția vizitorilor din grajdul regal
înainte să plec definitiv am mâncat doi mici la mami, apoi pășind
pe drumul regelui printre cruci părăsite prin pădure am ajuns la
moșu miu în ograda lui bătrână
moșu era plecat demult
m-am așezat pe un buștean putred, gustând dintr-o cola amestecată
cu o țigară aprinsă forțat
îl ascultam pe Dorel Sibii printre rândurile unei cărți
nu am stat mult
trenul mă aștepta.

Cuprins

Categoria sub 14 ani.....	9
Ema Lucia Steasni.....	11
Timotej Vanko.....	13
Categoria peste 14 ani.....	15
Maria Angele	17
Darius Alexandru Ciocîrlan.....	27
Roxana Colompar.....	31
Andreea-Nicoleta Crnaci.....	33
Andreea Doboş.....	37
Dan Andrei Dascălu.....	41
Christian Dieter Golda.....	45
Emilia Lazăr.....	47
Andrei Lela.....	51
Gabriel Valentin Măgulean.....	55
Letiția Mezei.....	59
Iasmina Nicola.....	63
Florina Olar.....	69
Iulia Pentek.....	73
Alexia Maria Stăniş.....	75
Ioana Roberta Tamaş.....	77
Laurențiu Terente.....	81

